SVETOVÝ BESTSELLER

RHYS BOWEN

TOSKÁNSKE DIEŤA

PRÍBEH O LÁSKE A ODVAHE ČELIŤ SKRYTEJ MINULOSTI.

RHYS BOWEN

TOSKÁNSKE DIEŤA

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Ľubica Janeva
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Rhys Bowen: The Tuscan Child,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Lake Union Publishing, Seattle 2018,
preložila Denisa Ghaniová.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, s udalosťami a so žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Copyright © 2018 by Janet Quin-Harkin writing as Rhys Bowen
All rights reserved
Translation © Denisa Ghaniová 2020
Cover Design © Barbara Baloghová 2020
Cover Photo © Gerry Coe / Arcangel
© Shutterstock
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2020

ISBN 978-80-220-2273-6

Túto knihu venujem Pierovi a Cajse Baldiniovcom,
vďaka ktorým som v Toskánsku
nedávno prežila nádherné chvíle
a ktorí mi poskytli možnosť
nahliadnuť do miestnych pomerov,
ako to dokážu iba rodáci.
Opäť ďakujem svojim skvelým agentkám
Meg Ruleyovej a Christine Hogrebeovej;
celému tímu z agentúry Jane Rotrosen
a predovšetkým Danielle
a kolektívu vydavateľstva Lake Union,
ktorý mi poskytol šancu napísať knihu,
o akej som vždy snívala!
A napokon, ako je už zvykom,
ďakujem Johnovi za jeho lásku a podporu.

PRVÁ KAPITOLA

HUGO

December 1944

Hugo Langley vedel, že zomrie, a pokúšal sa brať túto skutočnosť pokojne. Ľavé krídlo bombardéra Blenheim horelo a plamene oblizovali aj kabínu. Za chrbtom mu ležal navigátor a veliteľ letky Phipps, zrútený na prístrojoch. Po spánku mu spod helmy stekal pramienok krvi. Gunner Blackburn bol už po smrti, zastrelili ho v zadnom priestore pri útoku prvej vlny messerschmittov. Hugo si nebol istý, či nezasiahli aj jeho. Adrenalín mu ešte vždy prúdil telom tak intenzívne, až to nedokázal rozoznať. Sklopil pohľad na nohavice postriekané krvou. Nevedel, či tá krv patrí jemu alebo Phippsovi.

„Dopekla," zamrmlal. Nechcel zomrieť takým spôsobom a tak skoro. Kedysi sa tešil, že jedného dňa zdedí Langley Hall i titul a bude sa v okolí radovať z postavenia šľachtica, sira Huga Langleyho. Letmo si spomenul na svoju ženu a syna, ale ich obrazy v ňom nevyvolali veľké city. Manželke bude bez neho dobre. Môže žiť ďalej v Halle s jeho otcom, kým si nenájde iného muža, čo určite urobí. Jeho syn, zvláštny tichý chlapček, je ešte primalý, aby si naňho pamätal. Budú o ňom hovoriť ako

o hrdinovi, a pritom je iba prekliaty blázon, ktorý Nemcom robí ľahký terč. Na túto bombardovaciu misiu nemali nikdy vyletieť. Všetci predsa vedeli, že blenheimy sú nemoderné, pomalšie než nepriateľské lietadlá. Ak poletia zo svojej základne pri Ríme na sever, aby zasiahol vytýčené ciele na železničných uzloch v Miláne, budú musieť preletieť viac než stošesťdesiat kilometrov územia okupovaného Nemcami.

Snažil sa racionálne vyhodnotiť situáciu. Jeho blenheim nedoletí späť na základňu, aj keby nejako dokázal, aby sa tá stará haraburda obrátila, čo sa pravdepodobne nepodarí, lebo jeden z motorov horel a jedno krídlo bolo nepoužiteľné. Rozhodne však nemienil zostať sedieť pripútaný v kabíne ako kurča na grile a zrútiť sa v horiacom lietadle na zem. Vyzrel cez čelné sklo a pokúsil sa rozoznať krajinu pod sebou, ale nič nebolo vidno. Noc bola čierna ako smola. Nad hlavou mal pokrývku mrakov, nevidel mesiac ani hviezdy a pod sebou nespozoroval nijaké svetlá. Nikde ani stopy po nepriateľských lietadlách, ibaže by leteli v závese. Zrejme ho považovali za vybaveného a už im nestál za to, aby sa s ním obťažovali. Na základe poslednej správy o svojej pozícii odhadoval, že už musí byť hlboko nad územím Toskánska. Možno dokonca severne od Pisy, na území stále ovládanom Nemcami, v kopcovitej divokej krajine. Existovala šanca, že keby sa mu podaril zoskok s padákom a látka by pritom nevzplanula, mohol by sa ukryť a v poriadku sa dostať na pobrežie. V každom prípade to stálo za riziko. Nešikovne sa pokúsil otvoriť sklený poklop kokpitu. Západka sa uvoľnila, ale uzáver sa ani nepohol. Na okamih ho zaliala číra hrôza – uviazne tu v pasci a bude sa pomaly opekať alebo sa zrúti na zem v ohnivej guli v závislosti od toho, čo sa

stane prvé. Zatlačil do skla všetkou silou a konečne zacítil, že povolilo a odsunulo sa dozadu. Okamžite ho oblízali plamene.

„Len do toho, urob to," vyzýval sám seba. Obzrel sa po Phippsovi. „Prepáč, kamoško," prihovoril sa mu, „ale nemôžem ťa vziať so sebou." Prsty v hrubých kožených rukaviciach ho odmietali počúvať, iba s ťažkosťami si sňal leteckú helmu s pripojeným prívodom kyslíka. Okamžite sa mu začalo dýchať horšie, ale vedel, že neletí príliš vysoko a možno to spôsobila panika. Siahol po padáku a pokúsil sa navliecť si popruhy. Mal dojem, akoby sa zastavil čas a všetky pohyby vykonával pomalšie. Konečne ucítil, že spona popruhu zaklapla. Snažil sa príliš neponáhľať. Usiloval sa zdvihnúť, ale do ľavej nohy mu vystrelila bolesť. Dopekla. Takže ho trafili. V tom prípade nemal veľkú šancu, že by mohol utekať a skrývať sa. Stále to však bolo lepšie než zhorieť zaživa alebo havarovať s lietadlom. Ak sa mu trochu pošťastí, pristane na území, ktoré už Nemci neokupujú. Tí už prišli o spojenectvo s Talianmi a zatlačili ich k línii tiahnucej sa cez polostrov severne od Pisy, ktorú nazývali gótska. Hugo v Taliansku kedysi žil a pochyboval, že by obyčajní obyvatelia tejto krajiny niekedy sympatizovali s Nemcami či vojnou.

Vytiahol sa z kabíny a schúlil sa na nepoškodenom krídle mimo dosahu plameňov. Celou silou sa pridržiaval proti náporu vetra. Ešte váhal a v mysli sa mu vynorila predstava, ako sa ho bude snažiť jeden z messerschmittov zostreliť, keď zoskočí s padákom. Započúval sa do okolitých zvukov, ale charakteristický rachot nepriateľskej stíhačky nepočul, vnímal jedine hlboké vrčanie pravého motora svojho vlastného lietadla, ľavý už zlyhal. Snažil sa rozpamätať na dávny a veľmi krátky parašutistický vý-

cvik – ako zoskočiť z lietadla a koľko sekúnd odpočítať, kým zatiahne za šnúrku, aby sa padák nezachytil o lietadlo. V mysli však mal iba beznádejný zmätok.

Zhlboka sa nadýchol a vrhol sa z lietadla do prázdna. Po niekoľkých sekundách cítil, ako sa prepadá k zemi. Zatiahol za šnúrku a ucítil šklbnutie, padák sa otvoril. Zdalo sa mu, že zostup trvá nekonečne dlho. Niekde nad hlavou začul hlboké zadunenie výbuchu, keď sa vznietila palivová nádrž lietadla. Zazrel blenheim, ako špirálovito padá k zemi. Jeho dopad nevidel, ale počul náraz. Potom si začal uvedomovať tmavé tvary kopcov okolo – zem sa rýchlo približovala. Znovu sa pokúsil spomenúť si na krátky parašutistický výcvik. Má sa vzoprieť proti nárazu, kým dopadne? Zvinúť sa do klbka a kotúľať sa? Zdalo sa mu, že klesá prirýchlo. Možno sa padák úplne neotvoril. Asi ho poškodil oheň. Zdvihol zrak a uvidel, ako sa mu nad hlavou vznáša takmer nerozoznateľný belavý kruh. Vyzeral neporušený. Vzápätí sa pozrel nadol a snažil sa rozoznať, ako vyzerá terén pod ním. Len tak-tak rozlišoval, kde je zem, a obrysy kopcov, z ktorých boli už teraz niektoré zarovno s ním. A ešte stromy. Veľa stromov.

Na východnej oblohe sa objavil slabý náznak svitania, na ktorého pozadí sa vynímali siluety kopcov o čosi zreteľnejšie. Nikde nevidel ani stopy po strechách alebo nejakej osade. Aspoň to mu hralo do kariet. Nebolo pravdepodobné, že by ho niekto spozoroval a ihneď zajal. Zároveň bolo celkom možné, že sa zachytí vo vetvách nejakého stromu a zostane bezmocne visieť, kým ho nenájdu. Počul tlkot vlastného srdca. Noc bola taká tichá, až takmer veril, že sa ten zvuk ponesie do diaľky mnoho kilometrov a upozorní naňho každého, kto by bol takto skoro hore.

Ako sa približoval k zemi, začul zvuky: šušťanie vetra v suchom lístí, vŕzganie vetiev, štekanie psa v diaľke. Takže nablízku sú nejakí ľudia. Ak sú to roľníci, vstávajú za úsvitu. Posledná sekunda klesania mu pripadala ako celá večnosť. Cítil sa zúfalo bezbranný, predstavoval si, že na zemi sú nemeckí vojaci, stoja pri svojich vozoch, mieria naňho puškami a čakajú, kým sa znesie na dostrel.

Už rozoznával jednotlivé tvary: po ľavici mal akýsi skalnatý útes zdvíhajúci sa nad rovnejší terén. Kopec pokrývali holé stromy a pod sebou mal stráň s ďalšími porastmi v pravidelných rovných radoch. Nevidel nijaké prázdne pole alebo lúku. Žiadne miesto, ktoré by mu zaručovalo hladké pristátie. Na tom až tak nezáleží, pomyslel si neveselo. Beztak nevedel namieriť padák na vyhliadnuté miesto dopadu.

Zem sa rýchlo približovala. Rozoznával rady stromov tiahnuce sa po úbočí kopca vpredu. Malé úhľadné stromčeky boli ešte olistené a podľa všetkého pestované. Nejaký ovocný sad s odstupmi medzi radmi, kde by mohol pristáť, keby sa dokázal správne nasmerovať. Zhlboka sa nadýchol studeného vzduchu. Chodidlami sa dotkol zeme. Nohy sa pod ním podlamovali, vliekol ich za sebou a napoly letel, napoly ho ťahalo dopredu.

„Odpoj sa od padáka, ty idiot!“ napomenul sa hlasno. Snažil sa nahmatať sponu postroja, keď vtom narazil tvárou do zamrznutej zeme a padák sa o niečo zachytil. Hugo zostal pokojne ležať, do nozdier mu stúpala vôňa ílovitej hliny, do ktorej sa zaboril tvárou. Pokúsil sa vstať a pohnúť, ale do nohy mu znovu vystrelila trýznivá bolesť. Posledné, čo počul, kým stratil vedomie, bola vtáčia pieseň, ktorá vítala nový deň.

DRUHÁ KAPITOLA

JOANNA

Surrey, Anglicko
Apríl 1973

Môj otec mi vždy pripadal starý a zatrpknutý, zdržanlivý a rezignovaný, ako človek, ktorý dávno zanevrel na celý svet. V mojich spomienkach mal odjakživa sivé vlasy, tvár hlboko zbrázdenú vráskami, takže vyzeral, akoby sa ustavične mračil, aj keď práve myslel na niečo pekné, čo sa však rozhodne nestávalo často, a pri chôdzi trochu kríval. Práve preto ma až tak nešokoval telegram s oznámením, že zomrel. Prekvapilo ma skôr, že mal iba šesťdesiatštyri rokov.

Mierila som poľnou cestou k Langley Hallu a dušu mi napĺňali protichodné pocity. Vidiecka krajina prekypovala jarnou nádherou, násypy okolo ciest pokrývali prvosienky. V lesnom podraste za nimi sa objavili skoré zvončeky. Na pagaštanoch konských, ktoré lemovali cestu, pučali prvé jasnozelené listy. Inštinktívne som zdvihla pohľad a pomyslela na ich plody – lesklé tmavohnedé gaštany, ktoré dozrú neskôr počas roka. Keď som bola malá, chlapci z dediny sem prichádzali s palicami, zhodili najväčšie a najlepšie gaštany, obalené pichľavými zelenými šupkami, a potom nimi prevliekali šnúrky a rôznymi

metódami ich spracúvali, aby mohli s nimi zvádzať nekonečné súboje. Pomáhala som im zbierať ich, ale nemala som dovolené zúčastniť sa na ich hrách. Otec neschvaľoval moje stretávanie s deťmi z dediny, hoci sme si nežili o nič prepychovejšie než ostatní miestni.

Nad hlavou mi spieval drozd a zdalo sa mi, že v diaľke rozoznávam hlas kukučky. Spomenula som si, ako sme vždy počúvali vtáčí spev a snažili sa odhaliť prvú jarnú kukučku. Ako sa spieva v tej piesni: Kukulienka, kde si bola, keď tá tuha zima bola?

Okrem vtáčieho spevu bol okolitý svet takmer dokonale tichý. Uvedomovala som si zvuky svojich krokov rozliehajúcich sa medzi vysokými živými plotmi pri ceste. Po ustavičnom ruchu a lomoze Londýna znamenal takmer šok pre moje zmysly ten náhly pocit, že som jediný človek v tomto malom vesmíre. Napadlo mi, že od mojej poslednej návštevy domova už uplynulo dosť veľa času. Naozaj je to už viac než rok? Nevrátila som sa dokonca ani na Vianoce, lebo otec neschvaľoval môj vzťah s Adrianom a dal mi jednoznačne najavo, že tu nebude vítaný. Ja som zasa bola príliš tvrdohlavá, aby som prišla bez neho. Vlastne to nebolo tak, že by otec neschvaľoval samotného Adriana. Veď komu by sa podarilo nájsť nejakú chybu na veľmi úspešnom absolventovi práv z londýnskej University College, ktorého prijali ako koncipienta do jednej z najelitnejších komôr v Temple Bare a ktorý mal nádejne našliapnuté stať sa úspešným advokátom? Otec však odmietal, že som s Adrianom žila bez sobáša. Bol staromódny, vychovávaný tak, aby robil správne veci v správnom čase. Bývať a intímne sa stýkať s osobou opačného pohlavia bez manželského zväzku nebolo podľa týchto noriem správne. Naopak, očakával sa skorý sobáš a sex mal zostať

niečím, čo človek prvý raz zakúsi počas svadobnej noci. Tak sa mal správať syn šľachtica z Langley Hallu a byť príkladom morálky a čistého života pre všetkých roľníkov z okolia. V čase, keď sa celý zvyšok sveta tešil z nespútanej slobody slova, obliekania i voľnosti v láske, bol takýto prístup k životu hrozne kuriózny a zastaraný.

„Hlúpe," zahučala som polohlasne a nebola som si istá, či hovorím o sebe alebo o otcovi. Určite sa dalo povedať, že aj ja som bola svojím spôsobom dosť hlúpa, a keby som vtedy počúvla otcovo varovanie, neocitla by som sa v terajšej situácii. Bola veľká škoda, že otec zomrel, skôr než dostal šancu vyhlásiť: Ja som ti to hovoril! Iste by z toho mal radosť.

Priamo predo mnou vzlietol z trávy párik holubov. Trepotali krídlami tak silno, až ma vytrhli z myšlienok. Pripomínali bielizeň plieskajúcu na šnúre. Začula som aj ďalšie zvuky: traktor pracujúci na vzdialenom poli, bzučanie včiel na jabloňových kvetoch na druhej strane cesty a rytmické cvakanie kosačky na trávu. Boli to zvuky môjho detstva, bezpečné a upokojujúce. Ako sa to zdalo dávno!

Na apríl vládlo neobvyklé teplé a slnečné počasie, a tak som ľutovala, že som si obliekla svoj jediný dobrý zimný plášť. Iný čierny kus odevu som totiž nevlastnila a považovala som za vhodné a nutné objaviť sa vo svojom rodisku smútočne oblečená. Z čela som si zotrela kvapku potu. Mala som si radšej vziať zo stanice taxík. Kedysi sa mi tri kilometre chôdze vôbec nezdali priveľa. Až do jedenástich rokov som sa vracala z dedinskej školy domov pešo takmer dva kilometre. Spomínala som i na to, ako som chodievala domov z univerzity a prekonávala tú vzdialenosť s ťažkým kufrom v ruke. Zrejme som ešte vždy veľmi slabá. Nie div, veď z nemocnice ma prepustili

iba nedávno. Povedali mi, že moje zlomené rebrá potrebujú čas, aby sa zahojili. Ako dlho to bude trvať môjmu srdcu, to už mi nepovedali.

Podrast pri ceste vystriedala vysoká tehlová stena obklopujúca sídlo rodu Langleyovcov. Nechtiac som zrýchlila, poháňaná spomienkami na návraty domov z dedinskej školy. Vždy som sa na posledných metroch rozbehla. Vtrhla som do kuchyne a mama na mňa pozrela od sporáka, kde pripravovala niečo pod zub. Obklopila ma teplá vôňa pečenia. Na sebe mala veľkú bielu zásteru, v tvári bola červená a celá zamúčená. Roztvorila náruč a vrelo ma objala.

„Ako bolo v škole?" opýtala sa. „Správala si sa slušne a počúvala si pani učiteľku?"

„Vždy sa správam slušne. A vždy robím, čo mi povie," odvetila som a podelila som sa o nejaké malé víťazstvo. „Hádaj, čo som dokázala! Bola som jediná, komu sa dnes podarilo na matematike vypočítať príklady z neskráteného delenia."

„Výborne." Pobozkala ma na temeno, vzápätí sme sa zadívali na otca, ktorý práve vstúpil.

„Dnes jediná v triede vypočítala úlohu z aritmetiky," pochválila sa matka.

„Prirodzene," odvetil otec. „Veď s ňou chodia do školy dedinské deti." A prešiel ďalej do obývačky, kde sa usadil s novinami. Mama sa na mňa pozrela a vymenili sme si úsmev na znamenie, že si rozumieme.

Spomienka na mamu mi vohnala slzy do očí. Po všetkých tých rokoch mi stále chýbala. Kiežby ešte žila, všetko mohlo byť inak! Vedela by, čo robiť a hovoriť. Predstavovala by pre mňa útočisko. Rýchlo som si zotrela slzy. Nemienila som dopustiť, aby niekto videl, že plačem.

Kým mi hlavou bežali spomienky, múr sa zrazu skončil a ja som sa ocitla pred masívnou bránou z tepaného železa, ktorá patrila k Langley Hallu. Na druhej strane brány viedla až k domu medzi starostlivo udržiavanými kvetinovými záhonmi zvažujúca sa príjazdová cesta. Červené tehly tudorovskej fasády žiarili v popoludňajšom slnku. Slnečné lúče sa blyšťavo odrážali od okien zložených z malých tabuliek skla zaliatych v olove. Priečelie domu postavili v čisto tudorovskom štýle, sídlo venoval sirovi Edwardovi Langleymu kráľ Henrich Ôsmy za to, že mu pomáhal rušiť a rabovať kláštory. V skutočnosti aj na tomto mieste sídlil kláštor, kým ho môj predok nezlikvidoval, nevyhnal mníchov a nepostavil na jeho mieste pekný nový dom. Asi som si mala z toho odvodiť, že nás prenasleduje prekliatie, ktoré náš rod nakoniec dobehne.

Dom bol väčší, než sa zdal pri pohľade spredu. Ďalší Langleyovci pristavali dve elegantné georgiánske krídla a pridali aj ukážku viktoriánskej monštruozity v podobe rohovej veže a veľkého skleníka vzadu. Zastala som a uprela pohľad na rodinné sídlo, akoby som bola turistka. Zvierala som pritom bránu, ako keby som dom videla prvý raz v živote a obdivovala jeho krásu. Dom mojich predkov. Domov rodu Langleyovcov, ktorý mu patril celých štyristo rokov. Uvedomila som si tú ironiu, že ja osobne som v tom sídle nikdy nebývala – iba v malom, tmavom, chatrnom domčeku strážnika.

Nápis na stene vedľa brány hlásal: Dievčenská škola Langley Hall. Namiesto toho, aby som skúsila bránu otvoriť, prešla som okolo nej k malým dvierkam v múre a vpustila som sa dnu tak, ako som to robievala vždy. Úzkou cestičkou som zabočila nahor k domčeku a stisla som kľučku vchodových dvier. Boli zamknuté. Neviem, koho

som mohla tam vnútri čakať. Otec žil po mojom odchode na univerzitu sám. Od mojich jedenástich rokov, keď mi zomrela matka, sme tam bývali iba my dvaja.

Stála som vonku pred dverami a všimla som si odlupujúci sa náter, špinavé okná, maličký štvorcový trávnik, ktorý potreboval neodkladne pokosiť, a zanedbané kvetinové záhony, kde rástlo iba pár statočných narcisov. Zaliala ma vlna ľútosti. Mala som prehltnúť svoju hlúpu hrdosť a prísť za ockom na návštevu. Namiesto toho som ho nechala zomrieť osamote.

Zaváhala som, lebo som si nebola istá, čo mám robiť. Škola v Langley Halle bola cez veľkonočné prázdniny zatvorená, ale v budove by niekto predsa len mal byť. Telegram mi prišiel z tejto adresy, čo naznačovalo, že otca našli v školskom areáli. Predpokladala som, že správu poslala riaditeľka pani Honeywellová. Žila v budove v komnatách, kde sa podľa otca za starých čias nachádzala najlepšia spálňa v celom sídle. Odvrátila som sa od domčeka a prinútila som sa prejsť po príjazdovej ceste a čeliť svojej bývalej nepriateľke z čias, keď som v tejto škole strávila sedem nešťastných rokov. Otec musel predať Langley Hall a budova sa zmenila na dievčenskú internátnu školu. Dovolili mu zostať v nej v pozícii učiteľa výtvarnej výchovy a prebývať v strážnikovom domčeku. Po smrti mojej matky mi škola ponúkla štipendium, aby som do nej mohla cez deň chodiť. Vedenie to asi mienilo dobre, malo to byť láskavé gesto. Otca potešilo, že sa konečne začnem stýkať s dievčatami zo správnej vrstvy a že dostanem primerané vzdelanie. Radšej by som chodila do obyčajnej strednej školy s najbystrejšími spolužiačkami z dediny, ale keď si otec niečo zaumienil, bolo márne mu vzdorovať.

A tak mi dali zelenobielu rovnošatu s pruhovanou viazankou, slamený klobúk na leto, velúrový klobúk so širokým okrajom na zimu a sako so znakom školy, čo bol náš starý erb, ktorý škola získala s budovou. Vstúpila som do života plného strastí. Langley Hall sa nedala označiť za školu, ktorá žiačky pripraví na vysokoškolské štúdium. Lákala dcérky z rodín vyššej triedy a z takých, ktoré si zaplatili, aby ich spoločnosť považovala za príslušníčky vyššej triedy. Navyše pripravovala študentky na dobrý vydaj. Samozrejme, písali sa šesťdesiate roky a nikto túto grotesknú koncepciu nehlásal otvorene. Od dievčat sa čakalo, že sa priučia užitočným zručnostiam, ktoré im pomôžu získať prácu na primeraných pozíciách – v styku s verejnosťou, vo vydavateľstvách, v BBC, možno vo vedení umeleckých galérií či v sektore módneho návrhárstva –, kým nestretnú vhodného manžela s dostatočným majetkom.

Preto som tu od samotného začiatku predstavovala anomáliu: mala som síce otca so šľachtickým titulom, ale učil v dievčenskej škole výtvarnú výchovu. Bývala som v domčeku po strážnikovi a do školy som chodila vďaka štipendiu. A čo bolo najhoršie, bola som bystrá a ctižiadostivá. Kládla som učiteľkám mnoho otázok a na hodinách matematiky som túžila riešiť ťažšie úlohy. Niektoré učiteľky ma podporovali a povzbudzovali moju čulú myseľ. Tie lenivejšie a menej kvalifikované ma pokladali za rušivý otravný živel. Posielali ma za riaditeľkou a nechávali po škole, kde som musela stokrát opisovať Nesmiem pani učiteľke skákať do reči alebo Nesmiem sa pani učiteľky ustavične niečo vypytovať.

V mysli sa mi vynoril zreteľný obraz tváre pani Honeywellovej s vysokými lícnymi kosťami a pohŕdavým úškr-

nom na perách, pripomínajúcej lebku. „Takže ty si myslíš, že máš lepšie znalosti než slečna Snodová, však, Joanna?“ alebo: „Môžem ti pripomenúť, že si tu ako jediná vďaka mojej dobrej vôli, lebo tvoj otec sa o teba už nedokáže patrične starať?“

To druhé tvrdenie bolo určite pravdivé. Môj otec nikdy v živote nič nenavaril ani nevyžehlil košeľu. Matka sa príkladne starala o nás oboch. Moje štúdiá na Langley Halle znamenali aj to, že som večerala s ostatnými dievčatami, pripravovala som sa s nimi v spoločnej študovni a domov som chodila iba prespať. Bola som vďačná aspoň za túto malú úľavu. Deliť sa o spálňu s nepriateľkami by bola pre mňa posledná kvapka.

Niežeby boli všetky dievčatá proti mne. Mala som kamarátky, tiché a svedomité žiačky, ktoré boli ako ja. Čítali sme knihy, požičiavali sme si ich a diskutovali o nich, keď sme sa prechádzali po záhrade. Skupina najobľúbenejších dievčat, ktorá pripomínala vlčiu svorku a rada týrala kohokoľvek slabšieho, mi však dávala veľmi jasne najavo, že medzi ne nepatrím.

„Prepáč, ale pri tomto stole nie je miesto,“ vravievali mi, keď som sa potrebovala niekam posadiť s obedom na podnose.

Tajomne mi mizli cvičky na telocvik. Vlčia svorka sa uškŕňala, keď som sa dostávala do problémov pre stratené pomôcky. Na rozdiel od nich som nechodila na súkromné lekcie tenisu, a tak sa posmievali mojim chabým pokusom zasiahnuť loptičku. Nahlas sa bavili, kam pôjdu lyžovať alebo či sa chystajú do vily vo Francúzsku. Čím sme boli staršie, tým bolo týchto žartíkov menej, sčasti preto, že som im nikdy nedala najavo, ako sa ma dotýkajú, a sčasti pre ne začali byť dôležitejší chlapci a večierky.

Nahlas riešili, na aké tanečné zábavy chodia a ktorí chlapci dostali k osemnástym narodeninám skvelé autá, a teda môžu za nimi prísť na návštevu, čo dievčatá motivovalo, aby sa snažili vykĺznuť o polnoci von. Problém spočíval v tom, že všetky patrili do tej istej spoločenskej siete a navzájom ich prepájali rodinné či obchodné väzby. Ja a niekoľko ďalších nešťastníc sme sa cítili ako vyvrheli.

To všetko som nejako vydržala, kým som sa prepracovala do posledného ročníka pred prípravkou. Poháňala ma spaľujúca ctižiadostivosť a mala som so životom veľké plány. Chcela som študovať na univerzite, stať sa právničkou, vyniknúť, zarábať veľa peňazí a odkúpiť späť Langley Hall. Predstavovala som si, ako vediem otca za ruku po príjazdovej ceste k domu. „Teraz nám to tu znovu patrí," oznámila by som mu. „Si zase na svojom mieste – si pánom tohto sídla."

Pani Honeywellovej by som vmietla do tváre: „Je mi to veľmi ľúto, ale potrebujem, aby ste odtiaľto na konci školského roka odišli." A usmiala by som sa.

V tejto chvíli som sa musela pri spomienke na svoj niekdajší naivný optimizmus uškrnúť. Môj otec je po smrti a ja som zostala z nášho rodu posledná. Titul zanikne a nemalo by zmysel obnovovať Langley Hall v jeho pôvodnej nádhere. Zhlboka som sa nadýchla, vystúpila som po širokom schodisku k predným dverám a stisla som zvonček.